

Arrest

nr. 281 720 van 13 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. LERNOUT
Stroobantsstraat 48B
1140 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die loco advocaat D. LERNOUT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. KARAGIANNIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekers vingerafdrukken op 11 januari 2021 reeds werden geregistreerd in Italië naar aanleiding van een illegale binnenkomst en op 12 februari 2021 en op 14 oktober 2021 in Frankrijk naar aanleiding van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 9 november 2021 wordt verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. De Belgische overheden richten op 1 december 2021 enerzijds een verzoek tot overname aan de Italiaanse overheden en anderzijds een verzoek tot terugname aan de Franse overheden. De Franse overheden weigeren op 15 december 2021 het terugnameverzoek, omdat volgens hen Italië de verantwoordelijke lidstaat is. De Italiaanse overheden laten na het overnameverzoek te beantwoorden binnen de termijn voorzien in artikel 22, lid 1 van de Dublin III-verordening, waardoor zij met toepassing van lid 7 van dit artikel worden geacht dit verzoek te hebben aanvaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 1 maart 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zogenaamde overdrachtsbesluit aan Italië is de bestreden akte, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22 §7 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [S.M.], verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 21.10.2021 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 21.10.2021. Hij verklaarde eerder vingerafdrukken te hebben gegeven in Italië.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat betrokkene op 11.01.2021 illegaal het grondgebied van Italië betrad en een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk op 12.02.2021 en op 14.10.2021.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 09.11.2021. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene stelde verder dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere lidstaat verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen identiteitsdocumenten voorleggen. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort zijn taskara bleef achter in Afghanistan.

Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan op 01.11.2020 heeft verlaten omwille van problemen met de taliban. Hij reisde per auto naar Iran en trok vervolgens te voet verder naar Turkije. Hij verklaarde dat hij er ongeveer twintig of dertig dagen bij de smokkelaar in een onbekende plaats doorbracht. Betrokkene maakte per boot de oversteek naar Italië waar hij ongeveer op 10.01.2021 aankwam. Betrokkene stelde dat hij er ongeveer twintig dagen in quarantaine doorbracht. Hij stelde dat zijn vingerafdrukken er werden genomen maar hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij reisde verder samen met andere vluchtelingen, hij volgde hen en de andere wilden niet in Italië blijven. Betrokkene stelde dat hij op 15.02.2021 per trein naar Frankrijk reisde. Hij verbleef er tot 01.10.2021 op straat in Parijs. Betrokkene verklaarde dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende maar dat dit verzoek werd afgewezen en hij in oktober 2021 naar Italië werd gerepatrieerd. Betrokkene verbleef opnieuw in Italië en kwam er op straat terecht. Hij verliet het land een tweede keer per trein en trok opnieuw naar Frankrijk.

Vanuit Frankrijk maakte hij op 19.10.2021 de reis naar België in een auto. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds zijn binnenkomst in Italië.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder vroegen we de betrokkene of hij omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij een land zoekt dat hem wil beschermen, in Frankrijk heeft hij afgezien maar een vriend in België zei hem dat hij hierheen moest komen. Hij stelde dat vluchtelingen hier worden gerespecteerd. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat vluchtelingen er op straat leven. Hij werd er niet goed behandeld toen hij er pas aankwam en in quarantaine moest, hij zag er geen zon en moest eten in dezelfde ruimte waar hij zich waste. Betrokkene uitte ook verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er geen opvang kreeg en er uiteindelijk werd teruggestuurd naar Italië.

Op 01.12.2021 verstuurdde wij een overnameverzoek naar de Italiaanse instanties en een terugnameverzoek naar de Franse instanties. Op 15.12.2021 ontvingen we een weigering van de Franse instanties. Zij stellen dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is aangezien zij op 14.10.2021 een terugnameverzoek stuurden naar de Italiaanse instanties en zij niet binnen de wettelijke termijn een antwoord hierop kregen.

Ons verzoek aan de Italiaanse instanties werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van 2 maanden beantwoord, waaruit volgt dat Italië met toepassing van artikel 22(7) op 02.02.2022 de verantwoordelijke lidstaat werd. Italië werd hiervan op de hoogte gebracht op 03.02.2022.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Artikel 13(1) van Verordening 604/2013 stelt dat wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijs-middelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat berust. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

Dat de betrokkene op illegale wijze de grens van een lidstaat overschreed werd aangetoond door een resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek. De illegale grensoverschrijding vond plaats op 11.01.2021 dus minder dan 12 maanden geleden.

Italië antwoordde niet op ons verzoek tot overname d.d. 01.12.2021 en werd conform artikel 22(7) verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek. Italië is met toepassing van artikel 18(1)a van Verordening 604/2013 verplicht de betrokkene terug te nemen. Gelet op het voorgaande is in dit geval sprake van het correct toepassen van de bepalingen van Verordening 604/2013.

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 02.02.2022 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Hieruit volgt dat de Italiaanse instanties na overdracht de betrokkene de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd tot verblijf in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. In geval van een impliciet akkoord worden de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome Fiumicino en Milaan Malpensa.

Italië is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan dus van worden uitgegaan dat de Italiaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Italië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dus geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Daarenboven oordeelde het EHRM in de zaak Mohammed Hussein vs. Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel

in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland)*.

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10)* herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S. (§35)*.

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM in eerdere rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. *EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36*).

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat vluchtelingen hier goed beschermd worden. Hij zoekt een land dat hem wil beschermen, in Frankrijk vond hij geen hulp en een vriend raadde hem aan naar België te komen. Wij benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat hij er na de initiële quarantaine geen opvang meer kreeg in het land en op straat terechtkwam. We merken op dat de betrokkene, volgens zijn eigen verklaring én volgens het Eurodac-resultaat, geen verzoek om internationale bescherming indiende bij de bevoegde Italiaanse instanties en dus niet ressorteerde onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn. We zijn dan ook van oordeel dat het niet hebben van onderdak in die context uit hoofde van de Italiaanse instanties geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Een belangrijke bron betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update op 03.06.2021, verder "AIDArapport" genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Een andere bron is het rapport "Reception Conditions in Italy. Updated report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy" van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR (Bern, januari 2020, hierna "OSAR-rapport" genoemd, https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/200121-italienaufnahmebedingungen-en.pdf, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Verder verwijzen we naar het rapport "Mutual Trust is still not enough" van de Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council (Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, <https://drc.ngo/media/5015811/mutual-trust.pdf>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Volgens het AIDA-rapport kan een verzoek om internationale bescherming worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione") (blz. 40-41). Volgens het AIDA-rapport dienden in 2020 26 963 personen een verzoek om internationale bescherming in Italië in, tegenover 43 783 in 2019, hetgeen een aanzienlijke daling is (zie blz. 8 van het AIDA-rapport van 03.06.2021 en blz. 8 van het AIDA-rapport van juni 2020, beide te vinden op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>). Volgens informatie van de UNHCR was er ook een sterke daling van het aantal aankomsten over zee, van 23 342 personen in 2018 naar 11 463 in 2019 (UNHCR, Italy weekly snapshot – 29.12.2019, <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/73181>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het AIDA-rapport stelt dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende het verzoek. Het rapport stelt dat in geval van een overname, waarbij de persoon geen verzoek om internationale bescherming indiende tijdens zijn initiële verblijf in of doorreis door Italië, zoals het geval is in het dossier van de betrokkene, de betrokkene de mogelijkheid moet worden geboden een verzoek om internationale bescherming in te dienen volgens de reguliere procedure (blz. 70). Het rapport maakt melding van problemen inzake toegang tot de procedure na overdracht en meldt dat personen die nog niet eerder een verzoek om internationale bescherming indienden, soms niet de mogelijkheid hebben om een verzoek in te dienen na overdracht aan Italië (blz. 69-70). Volgens het rapport werden in 2019 5979 personen door andere lidstaten aan Italië overgedragen (blz. 68). Aangezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdrachten effectief sprake was van het verhinderen van het indienen van een verzoek om internationale bescherming na overdracht, wensen we te benadrukken dat niet kan worden besloten dat er sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkoming die tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA-rapport maakt gewag van problemen wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (blz. 70) en er worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase van aanmelding en de tweede fase van formele registratie, een vertraging waardoor verzoekers mogelijk geen toegang hebben tot het opvangsysteem en systeem voor gezondheidszorg (blz. 41). Ook in het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen deze twee fasen (blz. 25). Volgens het AIDA-rapport varieert de wachttijd tussen de fotosegnalamento en verbalizzazione naargelang de Questura en hangt deze onder meer af van het aantal verzoeken om internationale bescherming (blz. 95). We wijzen erop dat het aantal verzoeken volgens het AIDA-rapport sterk is gedaald ten opzichte van 2019 (zie bovenvermelde cijfers).

We zijn van oordeel dat de bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat er zich problemen kunnen voordoen wat toegang tot de procedure betreft, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Lezing van de genoemde rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het accommodatiesysteem in Italië bestaat uit twee fasen. In geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang geboden in de centra voor eerste hulp en opvang ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). De tweede fase omvat de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen (voormalige CDA- en CARA-centra), aangevuld met plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). (blz. 99-101) Aanvankelijk verbleven verzoekers in de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen tot ze konden doorstromen naar een tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen en appartementen. Het accommodatie-systeem in Italië, dat voordien SPRAR en daarna SPIROIMI werd genoemd, wordt momenteel SAI ("System of Accommodation and Integration") genoemd. Dit nieuwe systeem is een gedeeltelijke terugkeer naar de richtlijnen die in het opvangdecreet van 2015 werden ingevoerd. Het gaat om een systeem waarin zowel verzoekers als begunstigden van internationale bescherming kunnen worden opgevangen in verschillende fasen (blz. 99). Op 08.02.2021 deelden de Italiaanse instanties middels een circulaire mee dat door een decreet d.d. 21.10.2020 het SIPROIMI zal worden vervangen door een nieuw netwerk, te weten SAI ("Sistema di accoglienza e integrazione", een kopie van de circulaire wordt toegevoegd aan het administratief dossier). We benadrukken dat de Italiaanse instanties in deze circulaire uitdrukkelijk stellen dat deze structuur zal open staan voor verzoekers en derhalve een breuk betekent met het vorige beleid dat de tweedelijnsopvang reserveerde voor begunstigden van internationale bescherming en niet begeleide minderjarigen ("In particular, the new system introduces some significant changes in the Italian reception system. Above all, it provides the chance for asylum seekers to be hosted in the SAI system, including family groups so as to guarantee the protection of such a fundamental right as the family unity".)

Het AIDA-rapport bericht dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet, de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang (blz. 69). Ook in het OSAR-rapport wordt hiernaar verwezen (blz. 42-43). Volgens het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 tot omzetting van de Opvang- en Procedurerichtlijnen in nationale wetgeving kan opvang worden ingetrokken indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties van zijn vertrek op de hoogte te stellen. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties

vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Verder merken we op dat het AIDA-rapport meldt dat verzoekers die een volgend verzoek indienen, kunnen worden ondergebracht in een opvangcentrum als er plaats is (blz. 89) en dat tegen een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang beroep kan worden ingediend en de verzoeker daarbij kosteloze rechtsbijstand kan worden geboden (blz. 110). We wensen te benadrukken dat het bovenstaande niet van toepassing is op de betrokkene, aangezien hij nog geen verzoek om internationale bescherming in Italië indiende en derhalve niet onder de Opvangrichtlijn viel.

Het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen bekend zijn van personen die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen en meldt dat het aantal aankomsten in Italië in 2019 extreem laag was. Het meldt tevens dat problemen met betrekking tot toegang tot opvang niet meer te maken hebben met een tekort aan plaatsen, maar vaak met problemen in verband met de registratie van een verzoek om internationale bescherming (blz. 120). Met het decreet van het ministerie van Binnenlandse Zaken van 20.11.2018 tot vastlegging van de voorwaarden voor aanbesteding voor eerste opvang, zijn de diensten ter ondersteuning van verzoekers in centra sterk beperkt (blz. 107). Volgens het rapport zijn de centra voor eerste opvang grote collectieve centra die vaak afgelegen zijn en er wordt melding gemaakt van overbevolking in de opvangcentra van de overheid en kwaliteitsproblemen (blz. 122). Het rapport meldt echter ook dat de materiële opvangvoorzieningen variëren naargelang het centrum en afhankelijk kunnen zijn van de grootte van het centrum, de bezettingsgraad en de omvang en kwaliteit van de diensten die worden geboden door de beheerder van het centrum (blz. 122). Met betrekking tot de omstandigheden in CAS-centra meldt het rapport dat er CAS-centra zijn waarin de opvangvoorzieningen vergelijkbaar zijn met de opvangvoorzieningen in het SAI-netwerk (blz. 123). Het AIDA-rapport vermeldt dat gezinnen soms van elkaar gescheiden worden in de opvang (blz. 132). We benadrukken dat uit het rapport niet blijkt dat het om een systematische tekortkoming gaat inzake de opvang van gezinnen. Het enkele feit dat het kan gebeuren dat gezinnen niet samen worden ondergebracht, is onvoldoende om tot deze conclusie te komen.

We zijn van oordeel dat de bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat er zich problemen kunnen voordoen inzake opvang, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Lezing van de genoemde rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang.

Met betrekking tot het OSAR-rapport, dat ruime aandacht besteedt aan de ervaringen van personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, merken we op dat het rapport voornamelijk een actualisering betreft van een rapport uit 2016. We wensen te benadrukken dat de auteurs aangeven dat zij hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf opmerken dat de situatie verschilt naargelang de regio's en gemeenten (blz. 11). We wijzen erop dat de door de auteurs van het meest recente OSAR-rapport als systemische tekortkomingen geclassificeerde omstandigheden al werden aangehaald in het OSAR-rapport van augustus 2016. Toch oordeelde het EHRM dat overdrachten aan Italië in de toenmalige context geen schending van artikel 3 van het EVRM betekenden en de omstandigheden niet konden worden beschouwd als systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk en H. e.a. tegen Zwitserland, 07.06.2018, nr. 67981/16).

Betreffende het rapport "Mutual Trust is still not enough" van de Danish Refugee Council en de Swiss Refugee Council merken we op dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden heeft en dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene. Op geen enkele manier toont de betrokkene aan dat zijn situatie vergelijkbaar zou zijn met de situaties beschreven in het rapport.

Het AIDA-rapport stelt dat de Italiaanse wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorg voor verzoekers om internationale bescherming (blz. 127). Hierbij wordt er geen onderscheid gemaakt tussen verzoekers die verblijven in een opvangcentrum en verzoekers die buiten het opvangsysteem vallen. Het rapport stelt dat er obstakels zijn die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Een belangrijk obstakel is de eerder genoemde vertraging bij de registratie van een verzoek (blz. 128). We zijn er ons van bewust dat er kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt bij de toegang tot en de kwaliteit van

de medische voorziening in Italië, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat in het geval van de betrokkene een overdracht aan Italië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We betwisten niet dat de genoemde rapporten kritische bemerkingen plaatsen bij onder meer de opvang en de procedures voor het bekomen van internationale bescherming in Italië, maar zijn van oordeel dat zij niet leiden tot de conclusie dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het wijzen op het feit dat in Italië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Italië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening(EU) nr. 604/2013.

De Italiaanse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan haar verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

1.6. Op 1 augustus 2022 wordt beslist tot verlenging van de termijn voor overdracht tot maximum 18 maanden omwille van het onderduiken van verzoeker.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen en werd niet of niet afdoende gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en hen te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het desbetreffende dossier op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich nl. op het AIDA-rapport(stuk 4) en stelt in haar beslissing dat er opvangstructuren aanwezig zouden zijn.

Hetzelfde AIDA-rapport stelt echter met betrekking tot de asielzoeker die asiel aanvraagt, zoals verzoeker (p.69) :

« It should be noted that if returnees used to live in asylum seekers' reception centres before leaving Italy, they could encounter problems on their return in submitting a new accommodation request. In fact, due to their first departure and according to the rules provided for the Withdrawal of Reception Conditions, the Prefecture could deny them access to the reception system. In January 2020, the Swiss Refugee Council published an update about their monitoring of the situation on reception conditions in Italy, also in relation to Dublin returnees, that generally confirms the findings of their previous monitoring. They further reported that in Italy until now there is no standardized, defined procedure in place for taking them (back) into the system. »

Vrije vertaling :

« Er zij op gewezen dat indien terugkeerders vóór hun vertrek uit Italië in opvangcentra voor asielzoekers hebben gewoond, zij bij hun terugkeer problemen kunnen ondervinden bij het indienen van een nieuwe huisvestingsaanvraag. Als gevolg van hun eerste vertrek en volgens de regels die gelden voor de intrekking van opvangvoorzieningen, zou de prefectuur hen namelijk de toegang tot het opvangsysteem kunnen ontfagen. In januari 2020 publiceerde de Zwitserse Vluchtelingenraad een update van zijn toezicht op de situatie van de opvangvoorzieningen in Italië, ook met betrekking tot Dublin-terugkeerders, waarin de bevindingen van zijn eerdere toezicht over het algemeen worden bevestigd. Verder meldde zij dat er in Italië tot nu toe geen gestandaardiseerde, welomschreven procedure bestaat om hen (terug) in het systeem op te nemen. »

Verzoeker heeft een grote en gegronde vrees om op straat te moeten leven bij terugkeer naar Italië. Hij spreekt enkel Pashtou, een beetje Engels en al helemaal geen Italiaans.

België heeft niet zorgvuldig gehandeld door verzoeker naar Italië te willen sturen zonder enige garantie van opvang van Italië, die zich zelfs niet uitsprak over de terugname.

België motiveert ook op geen enkele wijze de problematiek van het AIDA-rapport en hoe verzoeker dan wel opvang zal krijgen in Italië. Het AIDA-rapport toont net het tegendeel aan.

Dit wordt trouwens bevestigd door de Rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In een arrest van 23 september 2015 (n°153 160) stelt de Raad immers (stuk 5) :

« Le conseil observe par ailleurs, que si les parties en présence ont manifestement une lecture différente des informations soumises à son appréciation, il ressort toutefois de celles-ci que, malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées – le temps de l'examen de la demande d'asile.

En l'occurrence, au vu des diverses informations sus-évoquées, dont disposait la partie défenderesse, et en l'absence, de surcroît, de toute réaction des autorités italiennes à la demande de la prise en charge qui leur a été adressée, le Conseil estime qu'il lui appartient, à tout le moins, d'examiner le risque invoqué par la partie requérante en tenant compte des éléments les plus actuels. »

Vrije vertaling :

« De Raad merkt trouwens op, dat indien de partijen een duidelijk verschillende lezing hebben van de informatie die aan haar appreciatie wordt onderworpen, blijkt echter uit deze informatie, dat ondanks de maatregelen genomen door de Italiaanse overheid, het allerm minst gegarandeerd is dat elke asielzoeker die in Italië aankomt ten laste zal worden genomen door de Italiaanse overheid- door hem een onderdak te bieden – of dat zij niet verplicht zal worden te verblijven in extreem moeilijke omstandigheden – de maximale capaciteit van de opvangcentra worden regelmatig overschreden – gedurende het onderzoek van de asielaanvraag.

In dit geval, gezien de diverse vermelde informatie, waarover de verwerende partij beschikte, en in afwezigheid van enige reactie van de Italiaanse autoriteiten bij de vraag tot tenlastename die hen werd gericht, acht de Raad dat ten minste het risico ingeroepen door de verzoekende partij dient te worden onderzocht, door rekening te houden met de meest actuele elementen. »

Gelet op het voorgaande is het middel is derhalve gegrond.”

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Het AIDA-rapport stelt op p. 69-70 :

« Access to the asylum procedure is equally problematic. Asylum seekers returned under the Dublin Regulation have to approach the Questura to obtain an appointment to lodge their claim. However, the delay for such an appointment reaches several months in most cases. The competent Questura is often located very far from the airport and asylum seekers have only few days to appear there; reported cases refer to persons arriving in Milan, Lombardy and invited to appear before the Questura of Catania, Sicily. In addition, people are neither accompanied to the competent Questura nor informed of the most suitable means of transport thereto, adding further obstacles to reach the competent Questura within the required time. In some cases, however, people are provided with tickets from the Prefecture desk at Milan Malpensa Airport. Dublin returnees face different situations depending on whether they had applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and on whether the decision on their application by the Territorial Commission had already been taken.

❖ In “take charge” cases where the person had not applied for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another country, he or she should be allowed to lodge an application under the regular procedure. However, the person could be considered an irregular migrant by the authorities and be notified an expulsion order... »

Vrije vertaling :

« De toegang tot de asielprocedure is al even problematisch. Asielzoekers die op grond van de Dublin-verordening worden teruggestuurd, moeten zich tot de questura wenden om een afspraak te maken voor het indienen van hun aanvraag. De bevoegde Questura bevindt zich vaak zeer ver van de luchthaven en asielzoekers hebben slechts enkele dagen om daar te verschijnen; er zijn gevallen bekend van personen die in Milaan (Lombardije) aankwamen en werden uitgenodigd om voor de Questura van Catania (Sicilië) te verschijnen. Bovendien worden de personen niet naar de bevoegde Questura begeleid en worden zij evenmin ingelicht over de meest geschikte middelen van vervoer daarheen, waardoor het nog moeilijker wordt om de bevoegde Questura binnen de vereiste termijn te bereiken. In sommige gevallen krijgen de mensen echter tickets van de balie van de Prefectuur op de luchthaven Milaan Malpensa. De Dublin-terugkeerders worden met verschillende situaties geconfronteerd, afhankelijk van de vraag of zij in Italië asiel hadden aangevraagd alvorens naar een ander Europees land te gaan, en van de vraag of de beslissing over hun aanvraag door de Territoriale Commissie reeds was genomen.

❖ In gevallen van “overname” waarin de betrokkene geen asielverzoek had ingediend tijdens zijn of haar eerste doorreis of verblijf in Italië voordat hij of zij naar een ander land vertrok, moet hem of haar worden toegestaan een verzoek in te dienen volgens de normale procedure. De betrokkene zou echter door de autoriteiten als een illegale migrant kunnen worden beschouwd en in kennis worden gesteld van een uitzettingsbevel...”

Het zou dan ook ingaan tegen art. 3 EVRM om verzoeker terug te sturen naar het land dat hij ontvlucht heeft wegens gebrekkige opvang en na al die jaren in andere landen.

Verzoeker heeft het psychologisch heel zwaar met een terugkeer naar Italië en als dan blijkt dat België helemaal geen rekening houdt met de jarenlange reis van verzoeker en het feit dat hij al maanden in Italië verbleef en er heel slechte herinneringen aan over hield, tevens het feit dat België ook maar niet de minste

garantie op opvang of begeleiding tot opvang aan Italië vroeg, dat zelfs de moeite niet deed om op het verzoek tot overname te antwoorden, kan niet anders dan ingaan tegen art. 3 EVRM.

Het is op dit moment allerm minst duidelijk of Italië opvang kan verzekeren voor verzoeker en of dit wel in goede omstandigheden zal zijn. Het is evenmin allerm minst onduidelijk of verzoeker zelfs maar de mogelijkheid zal hebben om asiel aan te vragen.

In dit licht dient ook te worden gewezen op een arrest van 9 november 2015 waarbij België een Somaliër wou terugsturen naar Italië maar waarbij de Raad de beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken heeft vernietigd (stuk 6).

De Raad stelt daar immers :

« De verwerende partij kwam op grond van gegevens tot ten laatste 30 april 2015, reeds tot de conclusie dat de bronnen « inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. » In die op het eerst gezicht toch al précaire omstandigheden komt het haar toe de vinger aan de pols te houden, zeker wanneer zij wordt geconfronteerd met informatie van verzoekende partij waaruit blijkt dat de cijfers die zij hanteert (in de bestreden beslissing is sprake van de opvang van 35.000 migranten buiten de reguliere opvangcentra en van structuren die 44 Dublin-terugkeerders) kunnen huisvesten) slechts een fractie zijn van de actuele situatie (131.000 migranten die via de zee Italië bereiken op 28 september 2015). Een verwijzing naar de intenties van de Italiaanse overheden en de Europese steun die zij daarbij zouden krijgen is zeker een element dat in ogenschouw moet worden genomen, maar doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Op geen enkel ogenblik werd immers een onderzoek gevoerd naar de vraag of de geschetste inspanningen in de huidige omstandigheden volstaan om het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden. »

In een arrest van 3 juni 2016 nr. 169 041 (stuk 7) stelt de Raad dat onvoldoende en niet nauwkeurig onderzoek werd uitgevoerd door de Dienst Vreemdelingen-zaken naar de recente opvangcapaciteit in Italië voor Dublin-terugkeerders.

Blijkbaar leert de Dienst Vreemdelingen-zaken niet uit vorige arresten en herneemt men telkens dezelfde informatie zonder een grondig onderzoek naar een mogelijke schending van art. 3 EVRM te voeren.

Het middel is derhalve gegrond en het terugsturen van verzoeker naar Italië zal dan ook een schending uitmaken van art. 3 EVRM gezien de grote kans op uitwijzing, gebrek aan toegang tot opvang en de huidige toestand in de centra in Italië.”

2.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.4. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat het bestreden overdrachtsbesluit op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die eraan ten grondslag liggen. De inhoud verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft zo duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker toekomt aan de Italiaanse overheden en dit gelet op artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22, lid 7 van de Dublin III-verordening. Hij licht toe dat verzoekers vinger-afdrukken reeds werden geregistreerd in Italië op 11 januari 2021 naar aanleiding van een illegale binnenkomst en dat Italië naliet binnen de in artikel 22, lid 1 van de Dublin III-verordening voorziene termijn te antwoorden op het overnameverzoek. Verweerder gaat verder concreet in op de verklaringen van verzoeker tijdens het zogenaamde Dublin-gehoor en licht toe waarom volgens hem op basis hiervan geen redenen blijken die zich verzetten tegen een overdracht aan Italië. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd waarom volgens verweerder bij overdracht aan Italië geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, waarbij wordt geduid enerzijds waarom, rekening houdend met verzoekers verklaringen, volgens verweerder geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië. Verweerder duidt ook welk bronnenmateriaal hij hiervoor heeft gebruikt en motiveert zijn besluit concreet op basis van de bevindingen in de gehanteerde rapporten. De uitgebreide motivering in dit verband stelt verzoeker op voldoende wijze in staat om te begrijpen waarom het ingeroepen risico op onmenselijke of vernederende behandeling niet wordt aanvaard, derwijze dat hij er zich in rechte tegen kan verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.5. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan het bestreden overdrachtsbesluit ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.6. Verzoeker betoogt dat een overdracht aan Italië wel degelijk een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij is van mening dat verweerder niet is uitgegaan van een zorgvuldige feitenvinding en verkeerde conclusies heeft getrokken uit het voorliggende feitenmateriaal.

2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt voormeld verdragsartikel de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli

2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.8. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden

onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.9. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest, waarbij verweerder tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Italië deze artikelen niet worden geschonden.

Verweerder heeft rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker en de door hem naar voor gebrachte redenen die zich volgens hem verzetten tegen een overdracht aan Italië. In zoverre verzoeker stelde dat hij na zijn initiële quarantaine geen opvang meer kreeg in Italië en op straat terecht kwam, merkt verweerder op dat verzoeker, volgens zijn eigen verklaringen en het Eurodac-resultaat, geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië en dus Italië er ook niet toe was gehouden om in zijn onderdak te voorzien op grond van de Opvangrichtlijn.

Verweerder steunt zich verder bij zijn beoordeling op meerdere arresten van het EHRM met betrekking tot Italië en op de volgende rapporten:

- het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde “Asylum Information Database - Country Report : Italy”, bijgewerkt tot 3 juni 2021, verder AIDA-rapport genoemd;
- het rapport van OSAR (“Reception conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees in Italy”) van 21 januari 2020;
- het rapport van “Danish Refugee Council” en “Swiss Refugee Council” (“Mutual Trust is still not enough”) van 12 december 2018.

Verweerder schetst in eerste instantie de situatie op het vlak van de toegang tot de procedure voor internationale bescherming in Italië. In dit verband doet hij de volgende vaststellingen:

“Volgens het AIDA-rapport kan een verzoek om internationale bescherming worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten (“Questura”) als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken (“fotosegnalamento”). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de “Questura” (“verbalizzazione”) (blz. 40-41).

Volgens het AIDA-rapport dienden in 2020 26 963 personen een verzoek om internationale bescherming in Italië in, tegenover 43 783 in 2019, hetgeen een aanzienlijke daling is (zie blz. 8 van het AIDA-rapport van 03.06.2021 en blz. 8 van het AIDA-rapport van juni 2020, beide te vinden op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>). Volgens informatie van de UNHCR was er ook een sterke daling van het aantal aankomsten over zee, van 23 342 personen in 2018 naar 11 463 in 2019 (UNHCR, Italy weekly snapshot – 29.12.2019, <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/73181>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het AIDA-rapport stelt dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende het verzoek. Het rapport stelt dat in geval van een overname, waarbij de persoon geen verzoek om internationale bescherming indiende tijdens zijn initiële verblijf in of doorreis door Italië, zoals het geval is in het dossier van de betrokkene, de betrokkene de mogelijkheid moet worden geboden een verzoek om internationale bescherming in te dienen volgens de reguliere procedure (blz. 70). Het rapport maakt melding van problemen inzake toegang tot de procedure na overdracht en meldt dat personen die nog niet eerder een verzoek om internationale bescherming indienden, soms niet de mogelijkheid hebben om een verzoek in te dienen na overdracht aan Italië (blz. 69-70). Volgens het rapport werden in 2019 5979 personen door andere lidstaten aan Italië overgedragen (blz. 68). Aangezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdrachten effectief sprake was van het verhinderen van het indienen van een verzoek om internationale bescherming na overdracht, wensen we te benadrukken dat niet kan worden besloten dat er sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkoming die tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA-rapport maakt gewag van problemen wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (blz. 70) en er worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase van aanmelding en de tweede fase van formele registratie, een vertraging waardoor verzoekers mogelijk geen toegang hebben tot het opvangsysteem en systeem voor gezondheidszorg (blz. 41). Ook in het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen deze twee fasen (blz. 25). Volgens het AIDA-rapport varieert de wachttijd tussen de fotosegnalamento en verbalizzazione naargelang de Questura en hangt deze onder meer af van het aantal verzoeken om internationale bescherming (blz. 95). We wijzen erop dat het aantal verzoeken volgens het AIDA-rapport sterk is gedaald ten opzichte van 2019 (zie bovenvermelde cijfers).

We zijn van oordeel dat de bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat er zich problemen kunnen voordoen wat toegang tot de procedure betreft, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Lezing van de genoemde rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.”

Verweerder gaat vervolgens uitvoerig in op de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming en Dublin-terugkeerders in Italië. Hij wijst er op dat, in geval van illegale binnenkomst, in een eerste fase opvang wordt geboden in centra voor eerste hulp en opvang. In een tweede fase wordt opvang voorzien in de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen aangevuld met plaatsen in de CAS-centra. Verder is er in de tweede lijn opvang in meer kleinschalige opvangvoorzieningen, thans het SAI-netwerk genoemd. Deze laatste structuur staat, volgens een circulaire van de Italiaanse instanties van 8 februari 2021, opnieuw open voor verzoekers om internationale bescherming, wat een breuk is met het vorige beleid. Verweerder stelt vast dat de voorliggende rapporten wijzen op problemen op het vlak van het (opnieuw) verkrijgen van opvang voor verzoekers om internationale bescherming die eerder al in een opvangcentrum verbleven en dit verlieten zonder de bevoegde instanties op de hoogte te stellen van hun vertrek of voor verzoekers die een volgend verzoek om internationale bescherming indienen. Verweerder wijst er in dit verband evenwel op dat deze passages in de vermelde rapporten niet relevant zijn voor het specifieke geval verzoeker, nu hij niet reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië en hij er derhalve ook niet eerder onder de Opvangrichtlijn viel. Verweerder stelt verder vast dat het AIDA-rapport geen gevallen vermeldt van personen die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen en dat in dit rapport ook melding wordt gemaakt van een extreem laag aantal aankomsten in Italië in 2019. Verweerder houdt er verder rekening mee dat de centra voor eerste opvang grote collectieve centra zijn die vaak afgelegen zijn en er meldingen zijn van overbevolking en kwaliteitsproblemen. Hij stelt vast dat het AIDA-rapport evenwel ook meldt dat de materiële opvang-voorzieningen variëren naargelang het centrum en afhankelijk kunnen zijn van de grootte van het centrum, de bezettingsgraad en de omvang en kwaliteit van de diensten die worden geboden door de beheerder van het centrum. Hij erkent dat er op basis van de door hem geraadpleegde rapporten opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de

organisatie en het verstrekken van opvang en voorzieningen aan verzoekers om internationale bescherming in Italië, maar dat deze rapporten niet toelaten te besluiten dat de Italiaanse instanties algeheel in gebreke blijven in het bieden van opvang aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening. Hij wijst op het arrest van het EHRM van 7 juni 2018 in de zaak H. e.a. tegen Zwitserland. Hij wijst er nog op dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere noden op het vlak van opvang blijken, dat niet blijkt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in die mate problematisch is dat zij bij overdracht aan Italië behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest moeten vrezen en dat verzoeker trouwens ook niet aantoonde dat concrete gezondheids-problemen spelen.

Om al deze redenen is verweerder van oordeel dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvangomstandigheden in Italië, noch van individuele omstandigheden die een overdracht aan dat land in de weg kunnen staan.

2.10. Verzoeker citeert informatie uit het AIDA-rapport, namelijk dat verzoekers om internationale bescherming die onder de Dublin III-verordening terugkeren naar Italië problemen kunnen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor internationale bescherming, waarbij melding wordt gemaakt van vertragingen in de registratie van verzoekers om internationale bescherming en een korte tijdspanne om zich te begeven naar de bevoegde Questura die ver van de luchthaven kan zijn gelegen en waarbij niet altijd begeleiding of informatie wordt voorzien. Met betrekking tot zogenaamde overnameprocedures waar de betrokkene niet reeds om internationale bescherming verzocht in Italië wordt vermeld dat de betrokkene in beginsel wordt toegelaten een verzoek in te dienen onder de reguliere procedure, al is er sprake van dat hij ook kan worden beschouwd als een irreguliere migrant en een bevel om het grondgebied te verlaten kan krijgen.

Uit voormelde motivering van het bestreden overdrachtsbesluit blijkt evenwel dat verweerder deze informatie uit het AIDA-rapport in rekening heeft gebracht. Hij wijst erop dat volgens dit rapport in 2019 5979 personen door andere lidstaten aan Italië werden overgedragen en dat aangezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdrachten effectief sprake was van het verhinderen van het indienen van een verzoek om internationale bescherming na overdracht, niet kan worden besloten dat er sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkoming die tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verder erkent verweerder dat er in het AIDA-rapport opmerkingen worden gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase van aanmelding en de tweede fase van formele registratie. Hij wijst er evenwel ook op dat de wachtermijn varieert naargelang de bevoegde Questura en onder meer afhangt van het aantal verzoeken om internationale bescherming, waarna hij vaststelt dat het aantal verzoeken volgens het AIDA-rapport sterk is gedaald ten opzichte van 2019. De aangehaalde problemen leiden volgens verweerder niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen systematisch geen toegang krijgen tot de procedure voor internationale bescherming. Verzoeker beperkt er zich toe de in dit verband relevante informatie uit het AIDA-rapport te hernemen, zonder evenwel concreet aan te tonen dat verweerder op basis van deze informatie onterecht of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet blijkt dat er op het vlak van de toegang tot de procedure voor internationale bescherming structurele tekortkomingen bestaan voor verzoekers om internationale bescherming die aan Italië worden overgedragen. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij niet in de mogelijkheid zal zijn om in Italië de nodige stappen te zetten om zich te wenden tot de bevoegde overheden voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming, en al zeker niet dat hij er dreigt daadwerkelijk te worden verwijderd van het grondgebied zonder de kans om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dit grondig te zien onderzocht.

2.11. Verzoeker wijst verder op de informatie uit het AIDA-rapport dat verzoekers om internationale bescherming die reeds opvang genoten in een opvangcentrum voor hun vertrek uit Italië, bij een terugkeer problemen kunnen ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot het opvangnetwerk. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder deze informatie evenwel in rekening gebracht en hieromtrent gemotiveerd. Verweerder heeft geoordeeld dat deze passage in het AIDA-rapport niet relevant is voor het specifieke geval van verzoeker, nu hij niet reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië en hij er derhalve ook niet eerder onder de Opvangrichtlijn viel. Verzoeker weerlegt deze beoordeling niet. Hij toont op deze grond ook niet aan dat hij een gegronde vrees heeft om bij terugkeer naar Italië op straat te belanden en evenmin dat het noodzakelijk was voor verweerder om voorafgaandelijk garanties te verkrijgen van Italië. Het gegeven dat er sprake is van een impliciet akkoord tot overname doet hierover niet anders oordelen.

Verzoeker blijft voor het overige volledig in gebreke enige concrete kritiek te formuleren gericht tegen de concrete vaststellingen aan de hand waarvan verweerder is gekomen tot zijn beoordeling dat de aangehaalde problemen niet van die aard zijn dat er sprake is van structurele tekortkomingen op het vlak van de opvangvoorzieningen in Italië. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op basis van de informatie in de aangehaalde rapporten onjuiste gevolgtrekkingen heeft gedaan of op onzorgvuldige of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

De Raad wijst ten slotte nog op een recente onontvankelijkheidsbeslissing van het EHRM waarin wordt vastgesteld dat de laatste wijzigingen aan het Italiaanse opvangsysteem voor verzoekers om internationale bescherming, die op 22 oktober 2020 in werking traden, en die positief werden onthaald door UNHCR, tot doel hadden de toegang te verzekeren tot tweedelijnsopvang binnen het zogeheten (nieuwe) SAI-netwerk, waardoor ook Dublin-terugkeerders in Italië in aanmerking zouden komen voor huisvesting in de tweedelijnsopvang. Daarnaast stelde het Hof vast dat de laatste wijzigingen ook een uitbreiding inhielden van de dienstverlening in de eerstelijnsopvang in afwachting van plaatsing in de SAI-faciliteiten. Het EHRM besluit dan ook dat er geen voldoende reëel en imminent risico bestaat op een situatie van deprivatie die ernstig genoeg is om onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (onontvankelijkheidsbeslissing EHRM 15 april 2021, *M.T. t. Nederland*, nr. 45695/19).

2.12. Verzoeker stelt nog dat hij het psychologisch heel zwaar heeft met een terugkeer naar Italië. Hij betoogt dat helemaal geen rekening is gehouden met zijn jarenlange reis en het feit dat hij al maanden in Italië heeft verbleven en er heel slechte herinneringen aan overhield. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat, zoals verweerder ook stelt in het bestreden overdrachtsbesluit, niet blijkt dat verzoeker attesten of andere objectieve elementen voorlegde die erop kunnen wijzen dat hij gezondheids-problemen heeft die een overdracht aan Italië in de weg kunnen staan. Ook thans is dit niet het geval. Daarnaast merkt de Raad op dat uit het bestreden overdrachtsbesluit wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoeker in verband met zijn reisroute en zijn eerdere verblijven in Italië. Verweerder oordeelde evenwel dat aan de hand hiervan geen concrete redenen blijken die verhinderen dat verzoeker overeenkomstig de Dublin III-verordening wordt overgedragen aan Italië. Verzoeker neemt andermaal niet de moeite aan te tonen dat verweerder verkeerdelijk tot zijn beoordeling is gekomen.

2.13. De Raad merkt daarnaast op dat, zoals dit correct werd vastgesteld door verweerder in het bestreden overdrachtsbesluit, uit het Dublin-interview niet kan worden opgemaakt dat er in hoofde van verzoeker sprake is van specifieke noden of een bijzonder kwetsbaarheid. Verzoeker toont niet concreet aan dat er elementen zijn die eigen zijn aan zijn persoonlijke toestand en die een overdracht naar Italië in de weg staan.

2.14. Wat de door verzoeker aangehaalde arresten van de Raad betreft, wordt nog aangestipt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c); RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c)). Bovendien dateren de aangehaalde arresten uit 2015 en 2016, zodat niet blijkt dat de landeninformatie die op dat ogenblik voorlag nog dezelfde is als of minstens gelijkaardig is aan de landeninformatie waarop verweerder zich steunde voor het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit. Evenmin toont verzoeker aan dat de zaken zoals deze in 2015 en 2016 voorlagen bij de Raad gelijkaardig zijn aan de voorliggende zaak, waarin verweerder wel degelijk een heel concreet onderzoek heeft gevoerd, aan de hand van actuele landeninformatie, in verband met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

2.15. Gelet op het bovenstaande dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoon, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Italië.

2.16. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt duidelijk dat de risico's bij overdracht aan Italië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende bepalingen omwille van omstandigheden eigen aan verzoekers geval. Er blijkt niet dat het gevoerde onderzoek niet op zorgvuldige wijze is gebeurd of dat enig relevant, concreet gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet zorgvuldig heeft voorbe-reid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze. Een miskenning van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

2.17. De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden overdrachtsbesluit. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend tweeën-twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS